

Дружні шаржі

Микола Жакун

З когорти тих трудівників-поетів,
Які талантом виграють своїм:
Йому вдаються сонячні сонети
І стислі хитромудрі рубаї.

То жалить сміхом покидьків фортуни,
То постає як вправний публіцист,
Вишукує в поетів слабкі струни-
І тут він виступа як пародист.

Коли свої уже набриднуть вірші,
Береться за неякісні чужі
Й так відшліфує навіть і найгірші,
Що кожному прийдуться до душі.

Щоранку поспішає він до школи,
Збирає „горщик перлів” залюбки.
Уже впізнали? Так, Жакун Микола,
З Залужжя. Ні, вже з Тучина таки.

Микола Владичук

Давно владарює у царині слова,
Плекає одвічну оазу любові,
Невтомний трудар, майстер приладів точних,
Він рими щоденно шліфує і точить.

Чарують його солов'їні ночі,
А ще полонили дівочії очі.
Любов свою вірну до отчого дому
В піснях виливає, не знає втоми.

Допоки ще серце вистукує, б'ється,
В коханні дружині весь вік признається.
Слова небуденні лягають у вірші,
З роками, повірте, нітрохи не гірші.

Хай роки палкої душі не остудять,
Недуги в дугу Ваше тіло не скрутять,
Бо хоч є поетів у світі доволі,
Та все ж неповторний - Владичук Микола.

Петро Гуменюк

Одберезькі поля і долини,
Край чарівний, квітучий, багатий!
Ви зросили чудового сина,
Що Петро Гуменюк його звати.

Він прославив свій хутір найкращий,
Земляків, які тут народились,
Возвеличив людину трудящу,
Що землі віддає свою силу.

Чи віршує, чи прозою пише,
Щоб людські почуття оспівати,
Його слово барвисте і свіже,
У простого народу узятє.

У народу ж – і мудрі поради,
Як у цьому житті виживати,
Бо при всякому розкладі влади
Він уміє книжки видавати.

Спиридон Кравчук

Нехай роки біжать, як дикі коні,
Копит здалека чути перестук,
Стоїть на варті слова духу повний,
Козак гощанський – Спиридон Кравчук.

Хоч сиві вуса і така ж чуприна,
Душа козацька завжди молода.
Звисока зирить поглядом орлиним,
Минуле і сучасне огляда.

Він публіцист, прозаїк і дослідник,
Бо гострий розум всюди проника,
Доробок журналістський досить плідний,
А над усе він любить рідний край.

Його історію і звичаї прадавні
Пером умілим гарно описав,
А про сучасне, що не зовсім славне,
На даний час іще не розказав.

А скаже!

Микола Марчук

Чи легко ростити у полі хліба,
На рідній землі ще ізмалку трудитись ?
Ох, скільки-то треба у поті труда,
Щоб зерном добірним колоссю налитись!

Йому, видно, легко було, бо навстріч
Красі благодатній душа розкривалась,
Вбирала наснагу і батьківську річ
Та й віршем легким на папір проливалась.

Ось так по життю йде одвічний трудар,
Палкий патріот з Україною в серці,
Простий землероб і народний пісняр
З неправдою й злом у постійному герці.

Помаранчевий колір улюбленим став,
На Майдану вождів так надіється щиро.
Відкидаючи глум, поет чітко сказав:
«В Україну і в Правду я вірив і вірю!»